

ÇAĞRI TANER

HÜZÜNLÜ
- BİR -
PONÇIK

YENİ HAYAT

DE
X
PLUS

HÜZÜNLÜ
- BİR -
PONÇİK

YENİ HAYAT

HÜZÜNLÜ BİR PONÇİK

Yeni Hayat

Yazan: Çağrı Taner

Editör: Sıla Arlı

Yayın hakları: © Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Aralık 2021 / ISBN 978-625-8021-46-2

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Melih Çelik

Kitap tasarımı: Hülya Aktaş

Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62 / B Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL

Tel: (212) 515 49 47

Sertifika no: 45464

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dexkitap.com / satis@dogankitap.com.tr

Toplu sipariş için tel: (0212) 373 77 44 / **e-posta:** satis@de.com.tr

ÇAĞRI TANER

HÜZÜNLÜ
- BİR -
PONÇIK

YENİ HAYAT

DE
X
PLUS

**“İnsan yaşamında eksik olanı,
her şey sanıyor...”**

Kadının Adı Yok, Duygu Asena

Elif

* * * * *

Çağrım,

Sana anlatmam gereken şeyler var. Kâbuslu gecelerde üstüme dev bir karabasan gibi çöken ve beni nefessiz bırakan şeyler... Oysa benim nefesim sendin. Sen gittikten sonra nasıl nefes aldım hâlâ bilmiyorum. Bu da benim mucizem. Her faninin bir mucizesi vardır. Ben seninleyken suda yürüyebiliyordum mesela. Ama artık felçli bir kör gibi hayatın gövdeme sıkıldığı kurşunları ötelemekle meşgulüm.

Sensizlik, benim tercihimdi; umarım bensizlik senin tercihin olmaz. Şimdi gözlerini kapatıp derin bir nefes al. Çünkü gerçekler de insanın nefesini keser.

Yeni mektuplar alacaksın. Okuyacakların seni şaşırtacak. Belki cenneti yaşatacak belki cehennemde yakacak. Bilmiyorum. Ama buna mecburum.

Ve biz bir gün buluşacağız...

* * *

Sıra bende. Hep sen anlattın şimdiye kadar. Bana kızdın, beni anlamadın, beni düşlerinde bile öldürdün. Haksızsın diyemem. Yerden göğe kadar diye bir ölçü birimi varsa sen onun her miliminde defalarca haklı-

sın. Ama şunu bilmen gerekiyor ki, haklı olduğun her şeyi bildiğin anlamına gelmiyor. Her savaşta kaybeden suçludur, haklı olsa bile. Bizim savaşımızda suçlu olan taraf yok. Bizim savaşımızda sadece aşktan yara alanlar var. Ölümcül yaralar...

Şimdi o yaraların en büyüğüyle, yani gerçeklerle karşıdayım. Yıkılmaz bir duvar gibi, kılıcın bile kesmeyeceği demirden zırhlarla hem de. Kim miyim ben? En iyi sen biliyorsun bunu. Kim olduğumun, kim olmadığımın, ne olacağımın ve ne olduğumun tüm cevapları sende. Ben, Elif.

Lütfen inan bana. Bunları anlatmak için çok bekledim. Beklemenin tüm geçitlerini aştım. Yağmurlar yüklendim, gözyaşları biriktirdim, uykusuz geceler derledim. Tüm bunların ağırlığıyla, şimdi ben anlatacağım her şeyi en baştan.

Benim için kolay mı oldu sanıyorsun? Ben öyle hiçbir şey yokken, durduk yere çıkıp gittim hayatından ve kocaman bir boşluk olarak yaşamayı tercih ettim yani? Beni hiç tanımadın mı sahi? Neler düşünmüştün beni ilk gördüğünde hatırlasana. Neler hissetmiştin? Senin adına konuştuğum için kızmıyorsun değil mi Çağrı? Aynılarını ben de yaşadım bunların. O yüzden böyle emin konuşuyorum kendimden.

Sana mektuplar yazdım. Veremedim. Zarflamadım da hiçbirini. Çünkü zarf, aşk mektuplarının tabutudur. Hepsini okuyacaksın bu sayfalarda. Ama sana yazdıklarımın önce, kendime yazdığım bir mektubu okumanı istiyorum ilk. Çünkü sen, bensin...

İnsanın kendine mektup yazması ve dönüp dönüp onu okuması yalnızlığın da ötesidir, diyor ya şair. Tam da öyle... Sen tüm mektupları okudum sanıyorsun değil mi?

Yanılıyorsun...

Gözün arkada kalacaksa
gitmek marifet değildir!

Şimdiye kadarki girizgâhı bir yardım çığlığı olarak algılayalım olur mu? Şimdi şöyle yapacağız. Ben, senden sonra neler yaptığımı anlatacağım sana ve yanına geleceğim günü beklemeye devam edeceğim sabırla. Nasıl geleceksin deme! Aşk, bütün mümkünlerin kıyasındadır.

Çok ağrım vardı Çağrı. Tahmin bile edemezsin. İçi mi dışıma çıkararak bir ağrı. Çektiğin en şiddetli baş, diş, kulak; ne varsa onun ağrısını düşün ve onu bir milyonla çarp şimdi. Öyle, bir ağrıkesici içeyim de geçsin diyebileceğim bir şey değildi. Ben de daha fazla dayanamayıp doktora gittim. Tahliller, testler, MR'lar... Acı kokan hastane koridorlarında ne çok zaman öldürdüm. Ve ne çok öldürdü o geçen zaman beni...

Seninle tanıştığım da hastaydım. Ama senin gözlerin, ellerin, saçların, iyiliğin, sevgin; seni sen yapan ne varsa yani, hepsi bana çok iyi geldi. Mutluluğun

iyileştiremediğine hiçbir ilaç tesir edemez zaten. Sen benim mutluluğumdun. Sen benim her şeyimdin. Ama sana söylemedim hastalığımı. Seni de bu karanlığa çekmek, ruhunun ışıklarını kapatmak istemedim. Sen güzeldin öyle. Gülümsemeni söküp almak istemedim yüzünden.

Kafamın içinde durmadan büyüyen o illet... Şimdi bile içim ürperiyor. Ruhum titriyor. Daha bir sürü şey yapacaktık, daha bir sürü şey yapılacaktı beraber: Kireçburnu'na gidilip Erdal Bakkal'da çay içilecek, İstiklâl'de yürünecek, Laleli'den tramvaya binilecek, Dünya'ya gidilecek, Çiçek Pasajı'ndan sarı laleler alınacak, aklıma kadeh tutuşların gelecek, asıl yoksulluk ondan sonra başlayacak, Karaköy Köprüsü'ne gidilecek, gökyüzü kendini ikiye bölecek, sahaflardan tozlu kitaplar indirilecek, sokaklarda çocuklara gofret dağıtılacak, Ortaköy'de Boğaz'a karşı birer sigara içilecek ve saçlarım kısacık kestirilecekti. Gerçi saçlarım kısacık kesildi zaten senden sonra. Daha doğrusu ben aynanın karşısına geçip kestim onları. Zaten sonra dökdüler. Çağrı beni böyle de sever miydi acaba diye düşündüm o halime bakarken. Severdin bence. Benim her halimi sevmiyor muydun zaten sen? Saçlarında kırlangıç sürüsü taşıyan bir peri, bir melek, bir nurtopu, bir toprak kokusu, bir kuş üzümü, bir mandalina ağacı, bir ilkbahar şerbeti, bir uğurböceği, bir Mona Rosa olsam da severdin beni; saçları olmayan gözleri çökmüş bir hasta olsam da. Cemal Süreya seni tanısaydı dünyaca ünlü bir şair olurdu. Üvercinka yerine seni anlatsaydı, Bayan Nihayet yerine Elif yazsaydı, şimdije kadar binlerce film çekilmişti o şiirler üzerine. Vapurda seni öpseydi usulca uzanıp, 6.45 vapurunda

sana baksaydı uzaktan, şu an evren, bütün sırlarını dökmüştü bize. “Peki, senin isminin kaç tane baş harfi var Elif?” demiştin bana bir gün. Bu sözlere dayanarak beni her halimle ve bütün hatalarıma rağmen seveceğini düşünüyorum şimdi.

Bir günde terk ettim seni. Hatta bir anda. Şairin dediği gibi; her şey birdenbire oldu. Raporların iyi gelmesi ihtimalini düşünerek bir kere bile belli etmedim sana çektirdiğim azabı. Ama olmadı. Zaten hep öyledir, istediklerin kırk yılda bir gerçekleşir, ki insan da en fazla seksen sene yaşıyor zaten.

Benden bir daha haber alamayacağımı biliyordum. Bunu ben kendi ellerimle yaptım zaten. Ama son nefesime kadar her saniyem seninle geçti.

Son nefesim olduğunu zannettiğim ana kadar...

Başka hiçbir şey düşünmedim. Kafamda büyüyen bir tümör değildi de sendin sanki. Geçen her gün senli anıların tortularıydı yalnızca. Hayat da ölümün tortusu olarak kaldı ellerimde. Biz. Sen ve ben. İkimiz. Toplasan tek kişi bile etmezdik belki ayrıken. Seninle dolu bir kutu vardı yanımda sadece.

Senin de eline geçmiş olacak ki bunları okuyorsun şimdi. Sensizliğin karanlık labirentinde, ölümle burun buruna yaşamaya çalışırken, öldükten sonra da seni seveceğimi biliyordum ben.

Ama bundan sonra olacaklara çok şaşıracaksın Çağrı.

Sen yokken, daha doğrusu biz yokken hep aynı şeyleri yapıp durdum. Hep bir adım daha yaklaştım sona doğru. Gerçi herkesin, her şeyin sonu aynı değil mi? Son durağa daha çabuk varmak için bizim kadar acele eden başka bir canlı var mıdır acaba?

Ben şimdi o duraktayım. O durağa geldim sen yokken. Ve o durağa gelirken geçtiğim ıstıraplı yollarda, sen de mahvolma diye, senin de avuçların yanmasın diye, o dikenli yolda ayakların kan revan içinde kalmasın diye tek başıma yürümeyi tercih ettim o yolu.

Ama sonra bir otobüs geldi durağa ve biniyorum birazdan. Sana doğru...

Yavaş yavaş beni anlıyorsun bence. Artık, gerçeklerin diğer boyutunu da görmeye başladın az da olsa. Bütün aynalar sana dönmeye başladı, fark ediyor musun?

Seni attığım çukurdan çıkman için gerekli olan gerçekler, sana yol göstermeye başladı. Seni kör kuyularda merdivensiz bıraktım, biliyorum. Ama şimdi o merdiveni kendi ellerimle yapıyorum en baştan. Çünkü ben de bir kör kuyudayım. Son durağın adı bu: Kör kuyu.

Bu kuyuya düşmeden önce, sensizliği biraz olsun unutabilmek, beni yavaş yavaş saran hastalığımın acılarına biraz daha kolay katlanabilmek için bir arkadaş edindim kendime İsveç'te. Leyla Abla. Yan komşumuzdu. Geldi, göz göze geldik bir gün ve içimi gördü sanki. Hep destek oldu. Moral verdi. Sana yaptıklarımı unutturmak istedi bana. Ama ne mümkün.

Leyla Abla, henüz ağarmamış saçlarına rağmen hayatın neredeyse tüm sırlarını çözmüş bir kadındı. "Endişe denilen o şerefsiz duygunun kıyısındaysan eğer, atlayacaksın" dedi bir gün. "Umursamayacaksın kızım,

denizi ıslatamazsın, ağla istediğin kadar. Boş ver.”

Hayatınızda böyle insanlar olmalı. Başınız sıkıştığında “Gel iki lafın belini kıralım Leyla Abla” diyebilmeli ve gerekli moral depolamasının ardından, bütün akademik bilgileri boş veren beylik lafları birinci ağzdan işitebilmelisiniz. Dünyayı realistlerin kendine olan güveni değiştirebilir.

“Hadi kalkalım, balkonda devam ederiz” dedi. Terliklerimizi giyip buz ayazın egemenliğine çıktık. Serin bir ekim akşamıydı ve şartlar sarhoş olmaya son derece elverişliydi. “Balzac yazdığı karakterleri öldürünce oturup ağlıyormuş” dedi. “Ben babam öldüğünde bile oturup ağlamadım.” Gerçekten ağlamamıştı.

“Bir şey söyle” dedi. “Yıllar sonra başka biri tarafından okunduğunda onun içine işleyecek bir şey.”

“Çağrı'nın iyiliği için yaptım tüm bunları” dedim.

Seni anlıyorum dercesine gülümsedi. Ama yaptıklarımı değil yapacaklarımı merak ediyordu. Gözleriyle sordu.

“Yaşamak için ona ihtiyacım var.”

“Yani?”

“Dönüyorum.”

Gözlerinden bir bulut geçti. “Bana müsaade artık” deyip çıktı gitti sonra sallana sallana.

Ben yok olup giderken, çürürken o korkunç illetin pençesinde, beni görme istemiştin. En güzel halimle kalayım istemiştin anılarında. Avuçlarına alıp kokusunu içine çektiğin saçlarımı hep öyle dalga dalga hatırla demiştin. Bakmaya doyamadığını söylediğin gözlerimi hep böyle ıslık ıslık hatırla demiştin.

Yıllarca korkunç acılarla kıvrandım. Senin için olmayan tek bir nefes bile almadım şimdiye kadar. Ama

bizi birbirimize yazan kader bana acıdı ve son bir şans tanıdı. Yeniden yürüyor nefes alıyor gülüyorum. Saçlarım dalga dalga uzuyor...

Mucize...

Evet... Mucize...

Ve şimdi bundan sonra büyük bir karar vermeliyim. Sen benim hayatım, sen benim son durağım, sen benim gözleri ameliyatla açılmış kör kuyumsun!

Sen benim ilacımsın.

Sen benim kefaretimisin.

Hayatımdan seni ağlaya ağlaya söküp attıktan sonra iyileşmeye başladım Çağrı.

Senden uzakta yaşadığım her an senin acınla var oldum sanki! Yok eden şey nasıl var eder? İşte buna aşk diyoruz. Yok ederken var eden şey! Peki uzadıkça kısalan şey nedir? Bildin, hayat. Gitgide kısalan hayatımın sonuna doğru, sürekli oradan oraya koşturttu- lar beni. Dediler ki, tedavisi orada. Ve orada bekledim. Beklemek cehenneminde kavrulurken zihnim, her gün daha hızla iyileşiyordu zihnim. Kurtuluyordum tümö- rümden.

Fakat senin için yıllar önce ölmüştüm, şimdi neye yarar iyileşmek? Sen beni unutuparken, yepyeni insan- larla tanışırken, ben sana nasıl geri döneceğim? Beni nasıl affedersin? Ben olsam seni affeder miyim?

Seni böylesine severken, bu acıları tekrar yaşatma- ya hakkım var mı?

Aşk bu kadar acımasız mı?

Titriyor bedenim. Sensizliğimi şiirlerce satırlarca

yazıyorum durmadan. Leyla Abla'ya, dönüyorum dedim ama kafam ve kalbim sonsuz bir savaşta.

Unutmalyım seni, bırakmalyım artık peşini.

Ama bir türlü aklımdan atamıyorum seni.

Seni ve şiir gözlerini...

HÜZÜNLÜ -BİR- PONÇIK

YENİ HAYAT

Gülme, herkes kadar insanız, önemimiz de herkes kadar, biliyorum ama sen benim için herkes değilsin ki. Herkes gibi bakamam ki bize. Dünya da önemsesin isterim bizi işte. Hatta insanlar mutluluk duaları etsin bizim için. Şiirler yazılsın, şarkılar söylensin, hikâyeler anlatılsın bizimle ilgili. Bizim daha çok güne ihtiyacımız var. Yaşanmamış bir sürü eksik gün, hatıralara yazılacak acı tatlı birçok anı. Bak geriye, ne kadar az senli günler.

Geliver de tamamlansın
bize dair hikâyeler.

DE
X
PLUS

www.dexkitap.com

[f](#) [t](#) [@](#) /DEXpub

ISBN 978-625-8021-46-2

9 786258 021462

61887 100 mg/100ml

Tavsiye
Edilen
KDV'siz
Satış
Fiyatı

32